

egyelőre azonban egyik se tűnik érett koncepciónak. A gazdag művészetelméleti műveltség mellett elgondolkodtató a művészettörténész szakma hallgatása és hiánya a kötetben először közölt írások között; ennek lehetséges okaira – pl. a magát az Új Symposion örökösének valló értelmezői közösség működésére – maga könyv nem igazán reflektál, de remélhetőleg nagyban hozzá fog járulni ahhoz, hogy a Mauritsról szóló diskurzusban új perspektívák nyíljanak. Nem írtam még arról a sarkalatos kérdésről, hogy egyenértékűnek kell-e tekintenünk Maurits költészetét és festészetét. A kötet szerzői, ha nyilatkoznak ilyesmiről, nem csupán igennel válaszolnak erre, hanem a Bányai János által használt „képíró” kifejezésnek megfelelően a festői és a költői életmű együttes értelmezése mellett törnek lándzsát. Pedig a kötet hangsúlyai révén mégiscsak egy implicit hierarchia rajzolódik ki, mintha Maurits elsősorban festő lenne, aki másodsorban verseket is ír. Valószínűleg e problémára is olyan szakemberek fognak megoldást kínálni – pontosabban helyesen felvetni a szövegnek és a képnek a kulturális kánonban megvalósuló viszonyára vonatkozó kérdést –, akik képesek Maurits saját illusztrációkat tartalmazó köteteit könyvműként látni és olvasni.

Förköli Gábor

